

## Menister mõistab linnu-keelt.

Persia sultan ehit funningas „Mohmud” olli suurde sõddade läbbi, mis temmal allati naabridega olli, omma risti rahvast puhtaks teinud ja kus innimenne silmad pöris, seal muud nähha ei olnud, kui abjo warremed, leskede naeste ja waeste laste nutto heäl.

Kord olli üks menister nälja pääraast üttelä nud, et temma lindude keelt möiste, mis temma übhe preestri käest olle öppinud. Kunningas piddas need sõnnad meles ja kui nemmadi jahhi peale läksid ja übhe ärra äwwitud külla kohta said, kus üks suur pu seisis, näggi funningas selle pu otsas kaks ö-kulli, kes teine teisega kraaflesid. Sedda nähhes, tullid need ministri sõnnad temma mele ja ütles nüüd siisates: „Kule menister!” tänna pead sa omma provi teggema ja mulle ütlema, mis need kaks lindo seäl pu otsas könnelewad?”

Menister läks tassafeste pu olla ja teggi nenda, kui kuleks temma hõlega lindude könnet. Kui tagasi tulli, ütles temma funningale: „Muist justt kuulsin õige selgeste; agga ma ei julge sulle sedda mitte üttelda.”

Agga funningas ütles: „Minna kässin sedda! ja kui sa sedda ei te, siis pead surma surrema!”

„Sinno käsko pean ma kuulma!” kostis menister ja ütles: „Need kaks lindo räkisid omma laste kosja asjust ja se teine ütles: Minna lubban kül; agga selle seadussega, et sa omma tütrele viis laggunud külla kasarabbaaks liggi annad. Selle peäle kostis prudi issa: „Kui se muud ei olle, siis annan omma tütrele sadda laggunud külla ja linna, kui sa sedda umbest tahhad. Andko Jummal meie funningale pitka igga ja kallist terrist, siis ei olle laggunud sohtodesit pudo mitte, ni laua kui temata walsitseb.”

Selle jutto peäle jää funningas mötsema, et temma tännime, kui üks küllade ja linnade ärra-äwwitaja olnud, teggi naabridega rahho ja laspis keik mahha lõhhitud küllad ja linnad ueste üllesehitada ja püdis keigiga rahho. Nenda sai ühest hirmsast werrejännulisest funningast keige parrem ja heldem issalik funningas, sedda keik enne farcid ja wiikasid, ja nüüd jälle südamest armastasid ja auustasid.